В кінці греблі
Шумлять верби...

Бува, почуєш пісню і спахнеш
Пекучим болем пізньої любові —

І от — далечина Твоїх безмеж,
Твоїх небес нестриманая повінь:
Пливе, пливе блакитна широчінь,
Росте, росте співучим колом обрій;
Від білих хмар лиш смарагдова тінь
Біжить ланами, лиш вітри недобрі
Напружують свій навіжений чвал...

О, як забуть Тебе, єдину в світі!
Твій зір мені ясніш за сонце світить,
Твоя далека пісня, як хорал.

Моя весна. Моя, моя Земляї

Яке ж залізне серце муку стерпить:
Оттут в недужих мріях уявлять,
Як "в кінці греблі шумлять верби".

15.08.1928